

יוחנן. וכפי שמוצגת המחלוקת כאן, הרי מחמיר רבי יוחנן וסובר שבכל מקרה בו אין השליא קשורה לולד, יש לאוסרה בין אם נמצא עמה בתוך האם ובין אם לאו.

מביאה הגמרא להוכיח, **תניא כוותיה דרבי אלעזר:**

אשה המפלת מין וולד שיש בו צורת בהמה חיה ועוף ושליא עמה, הדין הוא, בזמן שקשורה השליא בה, אין חוששין לכך שמא היה שם וולד אחר שהוא בעל צורת אדם גמור, שנימוח, ויצא עם שליא זו, ואין שם "לידה" במקרה זה, והאשה לא נטמאת בטומאת יולדת. לפי שכל לידה שהולד הנולד בה אינו בעל צורת אדם, אינה לידה, ואין היולדת טמאה מחמתה. (411)

אבל, אם קשורה השליא בולד, אין חוששין לולד אחר שהיה שם. שהרי הקשר שבין הולד לשליא, מוכיח ששייכים הם זה לזה וממילא לא היתה כאן לידה.

ורבי יוחנן אמר: **אנו אין לנו לאסור את השליא, אלא כאשר נמצאה השליא בלא וולד.** שאז יש לחשוש שמא הולד כבר יצא לחוץ והיתה לידה. אבל, יש עמה וולד בתוך גופה של האם, בין אם קשורה היא בולד, בין אין קשורה בולד — אין חוששין לולד אחר. וכל אימת שנמצאים השליא והולד בתוך גוף האם תולין לומר ששייכים הם זה לזה, ואין לאסור.

והיינו דאמר רבי ירמיה, לחומרא אמרה רבי אלעזר את דבריו במחלוקת עם רבי

ראיה להתירה אף כאשר יצאה לחוץ. לפי שהיתר השליא בתוך הבהמה הוא משום הכתוב "כל בבהמה תאכלו", לרבות השליא. דהיינו, רק מה שנמצא בתוך הבהמה. ולענין טומאת אוכלין מבואר במשנה שאם חישב עליה לאוכלה הריהי מטמאה טומאת אוכלין. ואם כן, אינה כ"פרש" אלא יש בה ממין אוכל. ולכן יש מקום לאוסרה כשיצאה לחוץ וכדברי הרמב"ם.

ובפירוש המשניות להרמב"ם על משנתנו כתב: השליא זו היא הכיס שבתוכו יהיה העובר, חשובה כזבלין ומותרות. ולפיכך אינו מטמא כמו שמטמאת הנבלה אם היתה שהליא הזו שלית נבלה, ואין השליא הזו נטמאת כמו שמטמאים האוכלין אלא אם כן, חישב עליה לאוכלה. לפי שכל מה שאינו לאכילה אצל ההמון, אין מטמא טומאת אוכלין עד שיחשבם לאכילה.

411. זוהי דעת רבנן בנדה כא א שכל שאין בו מצורת אדם, אינו וולד. רש"י. וראה הערה הבאה.

אסור והשאר מותר. ואם לא היתה קשורה בו, כולה אסורה.

ותמה על כך הראב"ד, הרי כל הצד לאסור שליא, הוא מחמת הולד הנימוח בתוכה. אך אם קשורה בו ואנו יודעים בודאות שהמקצת שיצא אין בו וולד, מדוע אסור, הרי השליא אינה אלא "פרש" [מעין הפרשה] בעלמא. ואין בה כל איסור אכילה אף לא במה שיצא במקצת?!

ובמגיד משנה ביאר שלדעת הרמב"ם אין האיסור מטעם חשש לידה. והרמב"ם מפרש דברי הגמרא שאין חוששין לולד אחר ומטעם כן מה שנמצא בפנים מותר. אולם המקצת שיצא לחוץ, אסור כדין אבר מן העובר שיצא. ולא מדין לידה.

ובדעת הראב"ד הסובר ששליא אינה אוכל, ביאר המגיד משנה שמקור דבריו הוא במשנה כאן שאינה מטמאה אפילו טומאת אוכלין ולכן אין מתחייבין על אכילתה היות ואינה אוכל. והעיר על כך המגיד משנה, שאין בכך